

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 ΕΤΟΣ 54ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 928 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

Τὴν 2αν Μαΐου τρέχοντος ἔτους ἐτελέσθη μετὰ λαμπρότητος ἡ πανήγυρις τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας. Εἰς τό Συνοδικόν Συλλεΐτουργον προεξῆρχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος.

✠ Ἡ ἀντιμετώπισις ἐνός σχίσματος ✠

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

«**Τ**ίποτα δέν μπορεῖ νά διαιρέσει τήν Ἐκκλησίαν, τόσο εὐκολά ὥπως ἡ φιλαρχία. Τίποτα δέν παροξύνει τό Θεό περισσότερο, ὅσο τό νά διαιρεθεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ἀπειρα καλά νά ἔχουμε κάνει δέν θά καταδικασθοῦμε λιγότερο ἐμεῖς πού κατατεμαχίζουμε τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, ἀπό αὐτούς πού διαμέλισαν τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ σταυρωταί τότε ὠφέλησαν ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη, ἄν καί δέ τό ἔκαναν γι' αὐτόν τό σκοπό. Τά σχίσματα ὅμως δέν ἔχουν τίποτα τό χρήσιμο νά προσφέρουν παρά μόνο βλάβη.

Αὐτά δέν εἰπώθηκαν μόνο γιά τούς ἐπισκόπους καί ἱερεῖς τούς ἄρχοντας τῆς ἐκκλησίας, ἀλλά καί γιά τούς ἀρχομένους, τό ποιῖμνιο. Κάποιος δέ ἅγιος ἄνδρας εἶπε κάτι πού φαίνεται τολμηρό, πλὴν ὅμως τό εἶπε. Καί ποῖο εἶναι αὐτό; «**Οὔτε τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου δέν μπορεῖ νά ἐξαλείψει τήν ἁμαρτία αὐτή**». Πές μου, σέ παρακαλῶ, γιά ποιοῦ τό ὄνομα χύνεις τό αἷμα σου; Ὅχι γιά τοῦ Χριστοῦ τήν δόξα; Ἐσύ πού θυσιάζεις τήν ψυχή σου γιά τόν Χριστό, πῶς ἐξολοθρεύεις τήν Ἐκκλησίαν, ὑπέρ τῆς ὁποίας ὁ Χριστός θυσιάστηκε; Ἀκουσε τόν Παῦλο πού λέγει: «**Δέν εἶμαι ἅγιος νά ὀνομάζομαι ἀπόστολος, διότι ἔδωξα τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καί ἐπόρθουν αὐτήν**». Δέν εἶναι μικρή αὐτή ἡ βλάβη ἀπό αὐτές πού προξενοῦν οἱ ἐχθροί, ἀλλά πολύ μεγαλύτερη. Ὁ ἐξωτερικός πόλεμος τήν ἀναδεικνύει καί λαμπρότερη. Ὁ πόλεμος ὅμως ὁ ἐσωτερικός πού προέρχεται ἀπ' τά παιδιά τῆς τήν κατεξευτελίζει καί μπροστά στοὺς ἴδιους τούς ἐχθρούς τῆς. Ἰσχυρίζονται οἱ ἐχθροί τῆς, ὅτι ἡ χριστιανική πίστη εἶναι μιά μεγάλη ἀπάτη καί σάν ἀπόδειξη φέρνουν τά τέκνα τους. Αὐτά ἄν καί γεννήθηκαν σ' αὐτήν, καί ἀνατράφηκαν ἀπό αὐτήν, καί ἔμαθαν μέ ἀκρίβεια τά ἀπόρρητα μυστήριά τῆς, μεταβλήθηκαν ξαφνικά σέ ἐχθροί τῆς.

Αὐτά τά λέω γιά ἐκείνους πού ἀδιάφορα ἀκολουθοῦν ἐκείνους πού σχίζουν τήν Ἐκκλησίαν. Ἐάν μὲν εἶχαν διαφορετικά δόγματα, ἄλλη πίστη καί γι' αὐτό τό λόγο δέν ἔπρεπε νά ἀναμειγνύεσθε μαζί τους, πολὺ περισσότερο δέν πρέ-

πει νά ἀναμειγνύεσθε τώρα πού φρονοῦν τά ἴδια, πού ἔχουν τήν ἴδια πίστη. Γιά ποῖο λόγο; Διότι αἰτία εἶναι ἡ φιλαρχία.

Δέν γνωρίζετε τί ἔπαθαν οἱ ὁπαδοί τοῦ Κορέ, τοῦ Δαθάν καί τοῦ Ἀβειρῶν; Καί ὄχι μόνον αὐτοί ἀλλά καί οἱ μετὰ ἀπό αὐτούς. Τί λές ὅτι ἡ πίστις εἶναι ἴδια; Ὅτι κι ἐκεῖνοι ὀρθόδοξοι εἶναι; Τότε γιά ποῖο λόγο δέν εἶναι μαζί μας;

Εἰς Κύριος, μιά πίστις, ἐν βάπτισμα

Ἐάν αὐτά πού κάνουν ἐκεῖνοι εἶναι καί ὀρθά· τά δικά μας εἶναι λανθασμένα· ἐάν ὅμως τά δικά μας εἶναι ὀρθά, τότε τά δικά τους εἶναι λανθασμένα. «**Νήπιοι εἴστε, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, κλυδωνιζόμενοι παντὶ ἀνέμῳ**». Τί νομίζεις ὅτι ἀρκεῖ αὐτό τό νά λές ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι; Τά ἐχέγγυα τῆς χειροτονίας πού ἔχουν φύγει καί χάθηκαν; Καί ποῖο εἶναι τό ὄφελος ὅλων τῶν ἄλλων ἐάν ἡ χειροτονία δέν εἶναι ἐξακριβωμένη; Δέν ἔγινε μέ τρόπο κανονικό; Ὅπως ἀκριβῶς μαχόμεθα γιά τήν πίστη ἔτσι πρέπει νά μαχόμεθα καί γι' αὐτήν τή χειροτονία. Ἐπειδὴ, ἐάν εἶναι δυνατόν στόν καθένα νά χειροτονεῖ ὥπως οἱ παλαιοί κι ἔτσι νά γίνονται ἱερεῖς, ἅς γνωρίζετε ὅτι μάταια οἰκοδομήθηκε τοῦτο τό θυσιαστήριο. Μάταιο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Μάταιο τό πλῆθος τῶν ἱερέων. Ἄς τά καταργήσουμε αὐτά κι ἅς τά καταστρέψουμε. Μή γένοιτο, λέγει. Ἐσεῖς τά κάνετε αὐτά καί λέτε μή γένοιτο; Πῶς λές μή γένοιτο, τῇ στιγμῇ πού ἤδη ἔχουν γίνει; Ἐγώ τό λέω καί τό ἐπιβεβαιώνω ἀποσκοπώντας ὅχι στό δικό μου συμφέρον ἀλλά στή δική σας σωτηρία. Ἐάν ὅμως κάποιος ἀδιαφορεῖ, αὐτός θά δώσει λόγο. Ἐάν αὐτά δέν σᾶς ἐνδιαφέρουν, ἐμᾶς ὅμως μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἐγώ ἐφύτευσά Ἀπολλῶς ἐπότισεν ἄλλ' ὁ Θεός ἠΰξανε.

Πῶς θά ἀποφύγουμε τίς εἰρωνεῖες τῶν ἀθέων. Διότι ἐάν μᾶς κατηγοροῦν γιά τίς αἰρέσεις γι' αὐτά ἐδῶ τί θά ποῦν; Ἐάν ἔχουμε τά ἴδια δόγματα, τά ἴδια μυστήρια, γιά ποῖο λόγο (ἔχουμε χωριστές Ἐκκλησίες;). Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι τά πάντα τά κυρίευσεν ἡ κενοδοξία, ἡ φιλαρχία καί ἡ

ἀπάτη; Ἀπογύμνωσέ τους ἀπ' τό πλῆθος τοῦ κόσμου καί θά εἶναι ἓνα τίποτα. Κτύπησε κι ἐξολόθρευσε τή νόσο πού διαφθείρει τόν ὄχλο.

Θέλετε νά σᾶς πῶ τί λένε γιά τήν πόλη μας; Πόσο εὐκόλα μᾶς διαβάλλουν; «Καθένας πού φάχνει γιά ὀπαδούς εἶναι εὐκολο νά τούς βρεῖ καί δέν θά τοῦ λείψουν». Ὡ πόσο ἀξιογέλαστο πράγμα. Πόση ντροπή; Ἀκοῦστε κι ἄλλα αἵσχη. Ἄν κάποιοι φύγουν ἀπό ἐμᾶς καί μεταπηδήσουν πρὸς τά χειρότερα καί πρόκειται νά τιμωρηθοῦν μέ κάποιο ἐπιτίμιο, πολὺς ὁ τρόμος, πολὺς ὁ φόβος ἀπὸ παντοῦ. Μήπως μεταπηδήσει, μήπως σταθεῖ μέ ἐκείνους. Χίλιες φορές νά μεταπηδήσει καί νά εἶναι μαζί τους. Δέν λέω γιά ὅσους ἔχουν πλανηθεῖ, ἀλλὰ γιά αὐτόν πού δέν ἔχει παρασυρθεῖ σ' αὐτή τήν κατάσταση καί παρ' ὅλα αὐτά θέλει νά προσχωρήσει στοὺς σχισματικούς, ἅς τό κάνει. Πονῶ καί κόπτομαι καί ὀδύρομαι καί καίγονται τά σπλάχνα μου, διότι εἶναι σάν νά χάνω κάποιο μέλος τοῦ σώματός μου. Ὅμως δέν πονῶ τόσο ὅσο ὅταν ἀναγκάζομαι νά κάνω κάτι πού δέν πρέπει.

Δέν σᾶς ἐπιβάλλουμε τήν πίστη ἀγαπητοί, οὔτε κατὰ τρόπο δεσποτικό σᾶς διατάζω. Χειροτονηθήκαμε γιά νά σᾶς διδάσκουμε τό θεῖο λόγο κι ὄχι γιά ἐξουσία καί δεσποτισμό. Παρακινώντας σας στό καλὸ τό κάνουμε σάν σύμβουλοί σας. Ὁ συμβουλευὼν λέγει αὐτά πού πρέπει, ἀλλὰ δέν ἀναγκάζει τόν ἀκροατή. Τόν ἀφήνει ἐλεύθερο. Σ' αὐτό μόνο εἶναι ὑπεύθυνος, ἂν δέν τοὺς ἐνημερώσει. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς τά εἶπαμε ὅλα αὐτά γιά νά μή βρεθεῖ κανένας καί πεῖ τήν ἡμέρα ἐκείνη τῆς κρίσεως ὅτι: «Οὐδεὶς μᾶς τά εἶπε. Κανένας δέν μᾶς τά ἐξήγησε. Τά ἀγνοοῦσαμε. Νομίζαμε ὅτι εἶναι μηδαμινὸ τό ἀμάρτημα».

Γι' αὐτό τό λέγω καί διαμαρτύρομαι, διότι τό νά σχίσεις τήν Ἐκκλησίαν δέν εἶναι μικρότερο κακό ἀπὸ τό νά πέσεις σέ αἵρεση. Πές μου ἂν κάποιος κυβερνᾶται ἀπὸ κάποιον βασιλιά καί δέν φεύγει νά συνταχθεῖ μέ κάποιον ἄλλον, ἀλλὰ ἀρπάζει τήν ἀλουργίδα, τό βασιλικὸ μανδύα, τήν κατεβάζει ἀπὸ τήν περόνη καί τήν σχίζει σέ πολλὰ τεμάχια, ἄραγε θά τιμωροῦνταν λιγότερο ἀπὸ ἐκείνους πού συντάχθηκαν μέ ἄλλον βασιλιά; Ἡ ἂν ἐπιανε τόν βασιλιά του ἀπὸ τόν λαίμω, τόν ἐσφαζε καί διαμέλιζε τό σῶμα του, ποιά τιμωρία θά τοῦ ἦταν ἀντάξια; Ἐάν στὸν βασιλέα πού εἶναι κι αὐτός ἄνθρωπος σάν ἐσένα, ἔκανες τέτοια πράγματα καί γι' αὐτό θά σοῦ ἄξιζε ἡ με-

γαλύτερη τιμωρία, αὐτός πού σφαγιάζει τόν Χριστό καί τόν διαμελίζει ποιάς γεένης θά εἶναι ἄξιος; Αὐτῆς μέ τήν ὁποία τόν ἀπειλεῖ; Ἐγὼ νομίζω ὅτι τοῦ ἀξίζουν πολὺ χειρότερα.

Νά τά μεταφέρετε αὐτά πού σᾶς λέω καί σ' αὐτές πού ἀπουσιάζουν, διότι ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον αὐτό τό ἐλάττωμα εἶναι τῶν γυναικῶν. Πέστετες τό παράδειγμα αὐτό καί φοβῆστε τες. Ἐάν μερικοὶ νομίζουν ὅτι μ' αὐτόν τὸν τρόπο μᾶς θλίβουν καί μᾶς ἐκδικοῦνται, ἅς γνωρίζουν ὅτι μάταια προσπαθοῦν. Ἐάν θέλουν νά μᾶς ἐκδικηθοῦν, θά τοὺς δείξω ἐγὼ τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖο θά μᾶς βλάψουν χωρὶς νά βλαφτοῦν οἱ ἴδιοι. Μᾶλλον ὄχι χωρὶς νά βλαφτοῦν ἀλλὰ νά βλαφτοῦν λιγότερο. Ράπισε, κτύπησέ με, φτύσε με δημόσια ὅταν μέ συναντήσεις, πλήγωσέ με. Ἐάν φρίττεις, πού σοῦ λέω νά κτυπήσεις ἐμένα. Ὅταν κατασπαράσσεις τὸν Δεσπότη σου δέν φρίττεις; Καταξεδιχίζεις τά Δεσποτικά μέλη καί δέν τρέμεις; Ἡ Ἐκκλησία εἶναι οἰκεία πατρική. Ἐνα σῶμα κι ἓνα πνεῦμα. Ἀλλὰ θέλεις νά πολεμήσεις ἐμένα; Μέχρι ἐμένα στάσου. Διατί ἀντὶ γιὰ μένα πολεμᾷς τὸν Χριστό; Μᾶλλον γιατί κλωτσᾷς κατὰ τῶν καρφίων; Πουθενά, βέβαια ἡ ἐκδίκησις δέν εἶναι καλή, ὅμως τό νά σοῦ φταίει ἄλλος καί νά ἐπιτίθεσαι σέ ἄλλον εἶναι φοβερό.

Ἀπὸ μένα ἀδικήθηκες; Γιατί λυπεῖς αὐτόν πού δέν σέ ἀδίκησε; Αὐτό εἶναι δεῖγμα παραφροσύνης. Δέν θέλω νά εἰρωνευτῶ μ' αὐτά πού θά σᾶς πῶ ἀλλὰ νά σᾶς πῶ αὐτά πού νιώθω καί αἰσθάνομαι. Γιά τὸν καθένα πού πικράθηκε μαζί μου καί γι' αὐτό τό λόγο ἐκκλησιάζεται ἄλλου, θά προτιμοῦσα νά μέ γεμίσετε πληγές κατὰ πρόσωπο νά μέ γυμνώσετε καί νά μέ μαστιγώσετε εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως μέ κατηγορεῖται καί νά ξεχύσετε πάνω μου ὅλη τήν ὀργή παρὰ νά τολμήσετε αὐτά πού ἀποτολμᾶτε. Ἐάν γινόταν αὐτό θά ἦταν τιποτένιο, διότι ὅτι πάσχει, τό πάσχει ἄνθρωπος μηδαμινός καί ἀνάξιος λόγου. Ἀλλωστε ἂν παρακαλοῦσα τό Θεό ἐγὼ ὁ ἀδικημένος καί ὑβριζόμενος θά σᾶς συγχωροῦσε τά ἀμαρτήματα. Ὅχι ἐπειδὴ ἔχω τέτοια παρρησία, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἀδικημένος ὅταν προσεύχεται γι' αὐτόν πού τὸν ἀδίκησε εἰσακούγεται πολὺ. «Ἄν εἰς ἄνθρωπον τίς ἀμάρτη προσεύξοντα περὶ αὐτοῦ». (Α' Βασιλ. 2.25). Ἄν ἀμαρτήσῃ ἄνθρωπος ἐναντίον ἀνθρώπου, ὁ Θεός θά δεχθεῖ μεσιτία γι' αὐτόν. Καί ἂν δέν μποροῦσα ἐγὼ, θά παρακαλοῦσα ἁγίους ἀνθρώπους καί θά τό ἔκαναν. Τώρα

ὅμως ποιόν νά προκαλέσουμε ἀφοῦ βρίζουμε τόν ἴδιο τόν Θεό;

Κοίταξε ἀνωμαλία. Ἀπ' τοὺς πιστοὺς πού ἐκκλησιάζονται σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία, ἄλλοι δὲν ἐκκλησιάζονται ποτέ, ἢ μιά φορά τό χρόνο καί τότε ἐπιφανειακά κι ὅπως ἔτυχε. Ἄλλοι πιό συχνά μὲν, ἀλλά κι αὐτοὶ ἐπιπόλαια κι ὅπως τύχει, ὁμιλοῦντες καί σχολιάζοντες γιὰ τό τίποτε. Καί οἱ ὑπόλοιποι οἱ ὅποιοι φαίνονται φιλακόλουθοι καί ζηλωτές, αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, προκαλοῦν αὐτὴν τὴν συμφορά. Ἐάν γι' αὐτό τό λόγο εἴστε φιλακόλουθοι καλύτερα γιὰ σᾶς νά κάνετε ὅπως οἱ ἀδιάφοροι. Ἡ μᾶλλον εἶναι καλύτερο μήτε ἐκεῖνοι νά εἶναι ἀμελεῖς μήτε ἐσεῖς νά εἴστε τέτοιοι.

Δέν μιλῶ γιὰ σᾶς τοὺς παρόντες, ἀλλά γιὰ κείνους πού ἀποσκιρτοῦν. Εἶναι μοιχεῖα αὐτό τό πράγμα. Ἐάν δέ δέν θέλετε νά ἀκοῦτε κατηγορίες γιὰ ἐκεῖνους, λοιπόν νά μὴν ἀνέχεστε σχόλια οὔτε γιὰ μᾶς. Ἀπὸ τοὺς δύο ὁ ἓνας εἶναι ὑποχρεωτικά παράνομος. Ἐάν μὲν ὑποπτεύεσθε ἐμένα εἶμαι ἔτοιμος νά παραχωρήσω τὴ θέση μου σ' ὅποιον θέλετε, ἀρκεῖ νά εἶναι μία ἢ Ἐκκλησία. Ἐάν ὅμως ἐμεῖς εἴμαστε νόμιμοι, νά πείσετε ἐκεῖνους νά παραδώσουν τόν θρόνο πού κατέλαβαν παράνομα καί δέν τοὺς ἀνήκει.

Αὐτά τὰ εἶπα ὅχι γιὰ νά σᾶς τὰ ἐπιβάλω, ἀλλά γιὰ νά σᾶς περιφρουρήσω καί νά σᾶς προστατέψω. Καθένας ἡλικίαν ἔχει καί εὐθύνεται γιὰ τίς πράξεις του. Σᾶς παρακαλῶ νά μὴν ρίξετε τίς εὐθύνες ὅλες πάνω μας καί σεῖς θεωρήστε ἀνεύθυνοι, γιὰ νά μὴν ἀπατάτε τοὺς ἑαυτοὺς σας. Ἐμεῖς θὰ δώσουμε λόγο γιὰ τίς ψυχές σας, ὅταν δέν τίς ἐπιμελούμαστε. Ὅταν δέν σᾶς παρακαλέσουμε, ὅταν δέν σᾶς νουθετήσουμε, ὅταν δέν σᾶς ἰκετεύσουμε. Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτά ἐπιτρέψτε μας νά ποῦμε κι ἐμεῖς «Καθαρός ἐγὼ ἀπὸ τό τοῦ αἵματος πάντων» (πράξεις 20,26) καί «Τὴν ψυχὴν μου ρύσεται ὁ Θεός» (Β' Τιμοθέου 4,18). Πέστε μου ὅ,τι θέλετε καί ἀναφέρατε δικαιολογημένη αἰτία γιὰ τὴν ὁποία ἔχετε ἀποχωρήσει καί θὰ ἀπολογηθῶ. Ἀλλά δέν ἔχετε τίποτα νά πεῖτε. Γι' αὐτό σᾶς παρακαλῶ φροντίστε ἐπιμελῶς κι ἐσεῖς νά στερεωθεῖτε ἐδῶ κι ὅσους ἔχουν φύγει νά τοὺς ἐπαναφέρετε γιὰ νά ἀναπέμψουμε ὁμοθυμαδὸν εὐχαριστία στό Θεό, ὅτι αὐτῶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.»

Στόν παραπάνω λόγο τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ

Χρυσοστόμου πού μέ πολλή ἐνάργεια καί καθαρότητα περιγράφει τὰ δικά μας προβλήματα θὰ ξεχωρίσουμε τὰ ἐξῆς σπουδαῖα.

α) Ἀποτρέπει τοὺς πιστοὺς νά λειτουργοῦνται σ' ἄλλες ἐκκλησίες λέγοντας χαρακτηριστικά: «Αὐτά τὰ λέω γιὰ ἐκείνους πού ἀδιάφορα ἀκολουθοῦν ἐκείνους πού σχίζουν τὴν Ἐκκλησία. Ἐάν μὲν εἶχαν διαφορετικά δόγματα, ἄλλη πίστη καί γι' αὐτό τό λόγο δέν ἔπρεπε νά ἀναμειγνύεσθε μαζί τους, πολύ περισσότερο δέν πρέπει νά ἀναμειγνύεσθε τώρα πού φρονοῦν τὰ ἴδια. Πού ἔχουν τὴν ἴδια πίστη. Γιὰ ποιὸ λόγο; Διατί αἰτία εἶναι ἡ φιλαρχία».

β) Ὅποιος ἀκολουθεῖ τὸν σχισματικὸ συμμετέχει στὴν ἁμαρτία τοῦ πού εἶναι φοβερή: «Τό νά σχίσεις τὴν Ἐκκλησία δέν εἶναι μικρότερο κακὸ ἀπὸ τό νά πέσεις σέ αἵρεση».

γ) Ὅτι ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὴν εὐθύνη τοῦ σχίσματος ὀφείλουν νά ἀφήσουν τοὺς θρόνους τους, οἱ ὅποιοι δέν τοὺς ἀνήκουν. «Ἐάν ὅμως ἐμεῖς εἴμαστε νόμιμοι, νά πείσετε ἐκείνους νά παραδώσουν τόν θρόνο πού κατέλαβαν παράνομα».

Βλέπουμε πῶς ἐσκέπτοντο καί ἐνεργοῦσαν οἱ ἅγιοι μετοχετεύοντας τὴν αὐθεντικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Τό σημερινὸ φαινόμενο τό νά μὴ θέλουμε νά ξεχωρίσουμε καί νά διακρίνουμε τό δίκαιο ἀπ' τό ἀδικο, τό κανονικὸ ἀπ' τό ἀντικανονικὸ, τό παράνομο ἀπ' τό νόμιμο, τό ὀρθόδοξο ἀπ' τό ἀντορθόδοξο εἶναι καρπὸς καί πονηρία τοῦ δολίου καί οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος τό ὁποῖο ὅπως φαίνεται ἔχει ἐπηρρεάσει καί τό λαὸ τοῦ Θεοῦ. Αὐτό τό οἰκουμενιστικὸ πνεῦμα τό βλέπουμε διάχυτο ὅχι μόνο στὰ θέματα τῆς πίστεως ἀλλά καί στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῆς πατρίδας μας. Βλέπουμε δηλαδή νά μὴν γίνεται διαχωρισμὸς μεταξύ ἐντίμου καί ἀτίμου μέ σκοπὸ νά μὴν διακρίνουμε τό καλὸ ἀπ' τό κακὸ. Μακριὰ ὅμως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μιά τέτοια διαβολικὴ ἀντίληψη.

(Διὰ τὴν ἐπιμέλειαν Τσιότρας Ζήσης)

Δ' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΑΞΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Τό μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἑξομολογήσεως

Ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί συλλειτουργοί, ἀρχικῶς θά ἤθελα νά ἀπευθύνω τίς θερμές μου εὐχαριστίες στήν Συνοδική Ἐπιτροπή, στούς Σεβασμιωτάτους Πειραιῶς καί Σαλαμίνο κ. Γερόντιο καί Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομο, πού μοῦ ἀνέθεσαν τήν παρούσα εἰσήγηση μέ θέμα: «Τό μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἑξομολογήσεως», καθώς καί νά ὁμολογήσω ὅτι ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη τιμή γιά μένα το νά ὁμιλήσω σέ αὐτήν ἐδῶ τήν ἐκλεκτή σύναξη.

Ἡ ἐπιθυμία πολλῶν ἐξ ἡμῶν νά συγκληθεῖ κάποτε ἱερατική σύναξη πραγματοποιεῖται σέ αὐτό τό τριήμερο καί δίδεται ἡ εὐκαιρία ὅχι μόνο νά γνωριστοῦμε ἀλλά καί νά ἀνταλλάξουμε ἀπόψεις σέ κοινά θέματα τά ὁποῖα ἀφοροῦν καί προβληματίζουν ὅλους μας. Θέλω νά πιστεύω ὅτι ἡ σύναξη αὕτη θά εἶναι ἡ ἀπαρχή καί ἄλλων ὠφελίμων καί καρποφόρων συναντήσεων μέ στόχο τήν βελτίωση τοῦ πνευματικοῦ καί ποιμαντικοῦ μας ἔργου, πρὸς δόξαν τοῦ Ἀρχιποιμένου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ζητώντας τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ, τήν εὐχή τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀγίων Συνοδικῶν, θά προχωρήσω στήν ἀνάπτυξη τοῦ θεματός μας, τό ὁποῖο εἶναι τεράστιο σέ σημασία, διότι ἀφορᾷ ἕνα ἀπό τά ὑποχρεωτικά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας τό ὁποῖο ὁδηγεῖ στήν ψυχική μας σωτηρία.

Ὁ ὅρος ἱερά ἐξομολόγηση δέν ταυτίζεται μόνο μέ μία τυπική ἐξαγόρευση τῆς ἁμαρτίας τήν ὁποία διαπράξαμε, ἀλλά συνδέεται μέ τήν ὅλη ζωή τῆς μετανοίας πού εἶναι ἀναγκαῖα προϋπόθεση τῆς σωτηρίας. Τό τονίζουμε αὐτό διότι μερικοί πιστεύουν ὅτι ἡ ἐξομολόγηση εἶναι ἀπλῶς μία καθηκοντολογική πράξη, λίγο πρὶν ἀπό τήν

Θεία Κοινωνία, ἡ ὁποία τούς καθιστᾷ ἀξίους νά κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἐπίσης πολλοί θεωροῦν ὅτι πρέπει νά ἐξομολογοῦνται διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπο καταπραΰνονται οἱ ὅποιες ἐνοχές καί τύψεις τῆς συνειδήσεως ἢ -τό χειρότερο- ἐξιλεώνεται ὁ Θεός. Βέβαια ἡ ἐξομολόγηση εἶναι ἕνα στάδιο πρὸς

τήν σωτηρία μας· ἂν ὅμως ἀποδесμευθῇ ἀπό τήν ὅλη ἀτμόσφαιρα τῆς μετανοίας, δέν ἐπιδρᾷ ἀποτελεσματικά στήν θεραπεία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄν καί ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θεματός ἀπαιτεῖ πολύν χρόνο –γί' αὐτό καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξαντληθεῖ σέ μία μόνο εἰσήγηση– θά προσπαθῶ νά εἶμαι περιεκτικός καί σύντομος. Κατ' ἀρχάς εἶναι ἀναγκαῖο νά κάνουμε μία σύντομη ἱστορική ἀναφορά ἡ ὁποία θά μᾶς βοηθήσει καί στήν

περαιτέρω ἀνάλυση καθώς νά ἀναφέρουμε καί νά συγκρατήσουμε στήν μνήμη μας τέσσερα βασικά σημεία στά ὁποῖα θά στηριχθοῦμε γιά νά ἀναπτύξουμε τό ὅλο θέμα: 1) ἁμαρτία 2) μετανοία 3) ἐξομολόγηση 4) θεραπεία.

Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία ἡ ἐξομολόγηση τῶν ἁμαρτημάτων γινόταν δημοσίως ἐνώπιον πάντων, κατὰ τό παράδειγμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων: «πολλοί τῶν πεπιστευκότων ἤρχοντο ἐξομολογούμενοι καί ἀναγγέλοντες τάς πράξεις αὐτῶν». Ἀργότερα ὅμως ὁ τρόπος τῆς ἐξομολογήσεως ἄλλαξε, ἡ συνήθεια αὕτη καταργήθηκε καί ὠρίσθησαν πρεσβύτεροι ἐπὶ τῆς μετανοίας, δηλ. οἱ πνευματικοὶ ἱερεῖς –πιθανῶς ἀπό τόν γ' αἰῶνα μετά τήν ἐποχή τοῦ Δεκίου– ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τῶν πεπτωκότων, κατὰ τήν διάρκεια τῶν διωγμῶν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν.

Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία οἱ μετανοοῦντες-ἐξομολογούμενοι κατετάσσοντο ἀναλόγως τῶν

ἀμαρτημάτων τους σέ τέσσερα πολυχρόνια στάδια μετανοίας: α) **Τῶν προσκλαιόντων.** Ὀνομάζονταν ἔτσι ἐπειδὴ ἔμεναν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας ἐκτός τοῦ ναοῦ, στήν αὐλή. β) **Τῶν ἀκρωμένων,** οἱ ὁποῖοι παρέμεναν στὸν νάρθηκα μαζί μέ τούς κατηχουμένους γ) **Τῶν ὑποπιπτόντων,** οἱ ὁποῖοι ἔμεναν ἐντός τοῦ ναοῦ γονυκλινεῖς κα δακρύοντες καί ἀποχωροῦσαν ἐκτός τοῦ ναοῦ μαζί μέ τούς ἀκρωμένους καί δ) **Τῶν συνισταμένων** οἱ ὁποῖοι παρέμεναν ἐντός τοῦ ναοῦ μαζί μέ τούς πιστούς.

Κάθε στάδιο διαρκοῦσε ἀπό ἓνα ἕως τρία ἔτη. Ἡ μείωση τοῦ χρόνου ἐξηρτᾶτο ἀπό τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια τοῦ πιστοῦ πού τὴν ἀξιολογοῦσε ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος καί ἐνέκρινε τὴν μετάβαση στό ἀμέσως ἐπόμενο στάδιο. Μετά τὴν ὁλοκλήρωση ὅλων τῶν σταδίων, ὁ Ἐπίσκοπος παρεῖχε τὴν πλήρη ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν μέ συγχωρητικὴ εὐχή, διότι ἤδη μέ τὴν πραγματοποιηθεῖσα μετάνοια ὁ πιστός ἦταν δεκτικός τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Σέ αὐτό τό σημεῖο τελοῦνταν καί τό μυστήριο τῆς μετανοίας ἀποκλειστικῶς καί μόνο ἀπό τὸν Ἐπίσκοπο. Σήμερα τό μυστήριο τῆς μετανοίας ἢ ἐξομολογήσεως τελεῖται καί ἀπό τούς πρεσβυτέρους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰδικό ἐνταλτήριο ἀπό τὸν Ἐπίσκοπό τους, προκειμένου νά τελέσουν τό μυστήριο αὐτό.

1. Ἀμαρτία

Στὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ γλῶσσα ἡ λέξη ἀμαρτία προέρχεται ἀπὸ τό ρῆμα ἀμαρτάνω δηλαδή ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω στό σκοπὸ μου καί σημαίνει ἀποτυχία στό στόχο μου, σφάλμα. Σήμερα, ἐκτός ἀπὸ τὴν θεολογικὴ σημασία, ἡ ἔννοια τῆς ἀμαρτίας ἔχει ἀρκετές ἐρμηνεῖες ἀντίθετες πρὸς αὐτὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες δυστυχῶς ἔχουν ἐπηρεάσει πολλοὺς λόγω τῆς ἐλλείψεως μιᾶς καταλλήλου ποιμαντικῆς μέριμνας. Μία σύντομη ἀναφορά στίς λανθασμένες ἀντιλήψεις πού ἀλλοιώνουν τὴν ἔννοια τῆς ἀμαρτίας, σύμφωνα μέ τὴν ὀρθόδοξη θεολογία, θά μᾶς δώσει τὴν δυνατότητα νά προχωρήσουμε στὴν οὐσία τοῦ θέματος.

α) **Ἡ νομικὴ ἀντίληψη.** Σύμφωνα μέ αὐτὴν, ἀμαρτία εἶναι ἀπλῶς ἡ παράβαση μιᾶς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὸν Θεὸ ὡς δικαστὴ ὁ ὁποῖος εἶναι θυμωμένος καί ἐξοργισμένος γιὰ τὴν παράβαση τῆς ἐντολῆς Του καί ἐπιδιώκει τὴν ἐξιλέωση τῆς θείας δικαιοσύνης

καί τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ στηρίζεται στὴν φράγκικη θεολογία καί στά πρότυπα τῶν Δυτικῶν.

β) **Ἡ φιλοσοφικὴ ἀντίληψη.** Σύμφωνα μέ αὐτὴν ἀμαρτία εἶναι ἡ ἀποτυχία τοῦ ἀνθρώπου νά συνδεθῇ μέ τὰ πρότυπα καί τίς ιδέες τοῦ Πλάτωνα. Κατὰ τὸν φιλόσοφο, ὑπάρχουν οἱ ιδέες οἱ ὁποῖες εἶναι ἀύθυπστατες, ὑφίστανται καθ' ἑαυτές, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἀντίγραφο ἢ πτώση ἀπὸ τίς ιδέες αὐτές. Ἐτσι, ἡ πτώση ἀπὸ τὰ πρότυπα ἢ τίς ιδέες τοῦ Πλάτωνα θεωρεῖται ἀμαρτία. Καί αὐτὴ ἡ ἀντίληψη φυσικά δέν εἶναι ὀρθόδοξη.

γ) **Ἡ κοινωνικὴ ἀντίληψη.** Σύμφωνα μέ αὐτὴν ἀμαρτία εἶναι ἡ διατάραξη τῶν κοινωνικῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή μία λανθασμένη ἐνέργεια στὸν κοινωνικὸ χῶρο ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο σέ ἐνοχή, σέ ἀδιέξοδο, σέ ἀπελπισία.

δ) **Ἡ ψυχολογικὴ ἀντίληψη.** Σύμφωνα μέ αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀμαρτία ὡς προσωπικὴ ἐνοχὴ πού συνδέεται μέ τὴν διατάραξη τῆς ψυχικῆς ἰσορροπίας.

Σύμφωνα μέ τούς Ἀγίους Πατέρες, ἀμαρτία εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό, ἡ στέρηση τῆς δόξης ἢ τῆς θέας τοῦ Θεοῦ, ὁ σκοτασμός τοῦ νοός. Εἶναι γνωστὴ σέ ὅλους μας ἡ ἱστορία πού περιγράφει τό βιβλίο τῆς Γενέσεως σχετικὰ μέ τούς πρωτοπλάστους. Ὁ Ἀδὰμ καί ἡ Εὕα δέν τήρησαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καί ὑπέστησαν ἀρχικῶς τὸν πνευματικὸ θάνατο. Ὁ πνευματικὸς θάνατος εἶναι ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ καί αὐτὸς ὁ χωρισμός σημαίνει στέρηση τῆς δόξης καί τῆς θέας τοῦ Θεοῦ, σκοτασμό τοῦ νοός. Ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ ζωὴ τοῦ σώματος εἶναι ἡ ψυχὴ. Ὅταν ἡ ψυχὴ

Ἀνέγερσις Ἱ. Ναοῦ εἰς Ἀλεξανδρούπολιν

Οἱ ἀδελφοί μας ἀκρίται Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, συνέστησαν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὴν πόλιν των. Κάθε οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις δύναται νά κατατεθῇ εἰς τὸν ἀκόλουθον λογαριασμόν τῆς **Τραπεζῆς Πειραιῶς:**

5246020294873

Δικαιούχοι: π. Νικόλαος Μαντιός, Ἡλίας Νάσος, Ἀναστάσιος Χαρπαντίδης καί Στυλιανὸς Ξυδᾶς.

ἀπωλέσει τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τότε νεκρώνεται, δὲν φωτίζεται, δὲν βλέπει. Οἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος διασπώνται, ἡ ἁρμονία μεταξύ σώματος καὶ ψυχῆ χάνεται καὶ τότε παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο ἄλλο νὰ θέλει ἡ ψυχὴ καὶ ἄλλα τὸ σῶμα. Ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν στιγμή ἀρχίζει νὰ ἁμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος, διότι πλέον δὲν βλέπει τὸν Θεόν τὸν ἀκτιστὸν ἀλλὰ μόνον τὴν φύση καὶ τὰ κτιστά.

Μερικὰ χωρία τῶν Ἀγίων Πατέρων θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ γίνουμε σαφέστεροι. Ὁ Μ. Βασίλειος λέγει τὸ ἑξῆς: «Θεοῦ γὰρ ἀλλοτρίωσις καὶ ἀποστροφή καὶ τῶν γεένῃ προσδοκωμένων κολλάσεων ἀφορητότερον ἐστὶ καὶ βαρύτερον τῷ παθόντι, ὡς ὀφθαλμῷ φωτὸς στέρησις, κἂν μὴ ὀδύνη προσῇ καὶ τῷ ζῶν τοῦ ζῆν». Ἡ ἁμαρτία ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ μία στέρηση τοῦ Θεοῦ, ὅπως στὸν ὀφθαλμὸ δημιουργεῖ σκοτασμὸ ἢ στέρηση τοῦ φωτός. Ἔτσι, ἁμαρτία κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο εἶναι ἡ στέρηση τοῦ Θεοῦ.

Σὲ ἓνα ἄλλο σημεῖο ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος γράφει: «Τώρα ὅμως διακατεχόμεθα τόσο ἔντονα ἀπὸ τὰ πάθη καὶ εὕρισκόμεθα σὲ τόσο μεγάλη σκότωση καὶ ἄγνοια, διότι οὔτε σὲ ποιά κατάσταση εἴμεθα αἰσθανόμεθα οὔτε ὅτι κακῶς πράττουμε συνειδητοποιοῦμε». Ἐπομένως, κατὰ τὸν Ἅγιο Συμεὼν, ἁμαρτία εἶναι σκότωση καὶ ἄγνοια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς μιλώντας γιὰ τὴν ἁμαρτία λέγει: «Ἐχουμε στερηθεῖ τὴν συναναστροφή μὲ τὸν Θεὸ πρόσωπο πρὸς πρόσωπο, τὴν συντροφιά μὲ τοὺς ἀγγέλους Του καὶ τὴν αἰώνιο ζωὴ» καὶ ὁλοκληρώνει «ποιός, ἐνῶ γνωρίζει τὴν στέρηση τοῦ Θεοῦ, δὲν πενθεῖ;».

Ἐπομένως ἡ ἁμαρτία εἶναι στέρηση τῆς αἰωνίου ζωῆς, δηλ. στέρηση τῆς ἀκτίστου δόξης τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι ὁ σκοτασμὸς τοῦ νοός. «Νοῦς ἀποστάς τοῦ Θεοῦ ἢ δαιμονιώδης γίνεται ἢ κτηνώδης» λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐνῶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὑπογραμμίζει τὰ ἀκόλουθα «ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ βασιλιάς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν παθῶν, ὅπου θελχθῇ ἀπὸ αὐτὲς ὀδηγεῖται σὲ ἄτοπες καὶ ἔκτοπες πράξεις». Ἐπομένως ἁμαρτία στὴν πραγματικότητα εἶναι ἡ πτώση, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεὸ, ἡ νέκρωση, ὁ σκοτασμὸς καὶ ἡ αἰχμαλωσία τοῦ νοῦ.

Πρὶν ὁλοκληρώσουμε τὴν πρώτη ἐνότητα περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἁμαρτίας καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἀνα-

φέρουμε τὸ κεφαλαιῶδες θέμα: Ἁμαρτία καὶ ἄνθρωπος.

Ὅπως προαναφέραμε, μετὰ τὴν πτώση τοῦ ὁ ἄνθρωπος διεσπάσθη ψυχικά καὶ σωματικά· ἄλλα ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ καὶ ἄλλα τὸ σῶμα. Πρὶν τὴν πτώση του, δὲν εἶχε λογισμούς. Οἱ λογισμοί, οἱ σκέψεις, οἱ φαντασίες εἶναι μεταπτωτικὴ συμπεριφορὰ καὶ ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν βλέπει πιά τὸν Θεὸ μέ τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς. Ἡ ἁμαρτία συλλαμβάνεται στὸν ἀνθρώπινο νοῦ μέ τὸν λογισμό, καλλιεργεῖται μέ σκέψεις, δημιουργεῖ φαντασιώσεις καὶ γεννᾶται στὸν ἄνθρωπο πλέον ἢ ἐπιθυμία νὰ διαπράξει σωματικά ὅ,τι διέπραξε μέ τὸν νοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ χωρίο τῆς Κ.Δ. ὅπου λέγει ὁ Χριστός: «πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτήν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ». Ἡ ἁμαρτία συλλαμβάνεται εἴτε ἀπὸ ἓνα ἐξωτερικὸ ἐρέθισμα εἴτε γεννᾶται ἀπὸ τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου εἴτε προκαλεῖται ἐκ τοῦ διαβόλου. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν κατορθώσει νὰ ἐκδιώξει τὸν ἀκάθαρτο λογισμό, ἡ λογικὴ του ἀμβλύνεται, ἡ ἐπιθυμία του αὐξάνεται καὶ ἡ ὁρμὴ του νὰ ἱκανοποιήσει τὴν ἁμαρτία γίνεται δυσβάστακτη. Ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε λοιπόν, ὅλα τὰ σωματικά ἁμαρτήματα εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀρρωστημένης ἐσωτερικῆς διεργασίας.

Υπάρχουν κατηγορίες ἁμαρτημάτων μέ τὴν ἀντίστοιχη παθολογία τους. Αὐτὸ εἶναι ἓνα κεφαλαιῶδες θέμα τὸ ὁποῖο ἀπλῶς ἐμεῖς σήμερα θίγουμε. Σὲ μία μελλοντικὴ ἱερατικὴ σύναξη μποροῦν νὰ ἀναλυθοῦν καὶ νὰ συζητηθοῦν τὰ αἷτια τῆς ἁμαρτίας, τὸ πῶς φτάνει ὁ ἄνθρωπος στὴν ἁμαρτία, οἱ κατηγορίες τῶν ἁμαρτημάτων καὶ ἡ παθολογία τους.

(συνεχίζεται)

Παιδικαὶ Κατασκηνώσεις τῆς Ἐκκλησίας μας

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔργον τῶν κατασκηνώσεων τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ νὰ καλυφθῇ τὸ ὑπολειπόμενον χρέος δύνανται νὰ καταθέτουν τὰς εἰσφοράς των εἰς τοὺς κατωτέρω τραπεζικοὺς λογαριασμούς:

1. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ: 52509327

2. ΕΘΝΙΚΗΣ: 840/74133194

Τὰς ἀποδείξεις τῶν καταθέσεων νὰ ἀποστέλλουν εἰς τὸ **Fax: 2310-668041** ὑπ' ὄψιν π. Παναγιώτου Παυλίδου

ΤΟ Β' ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

[ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 272 ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957]

Πλήρεις χαρᾶς καὶ ζήλου θεϊκοῦ οἱ Ἱερεῖς ἡμῶν ἐκ τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς προσφιλοῦς Πατρίδος, ὑπακούσαντες εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Κέντρου, ἤλθον εἰς τὴν Πρωτεύουσάν ἵνα μετάσχωσι τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου, τὸ ὅποτον ἔσχε τὴν ἔμπνευσιν ἵνα συγκαλέσῃ ἡ Διοικοῦσα προσωρινῶς τὸν ἱερόν ἀγῶνα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἐκκλησιαστικῇ Ἐπιτροπῇ διὰ τὴν 10ην τοῦ ὑπερμεσοῦντος μηνός.

Καὶ καθὼς περὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, συνδραμόντων εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ διὰ τὴν κηδεῖαν τῆς Θεομήτορος, ἐγράφη τὸ «Ἐκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θεαρχίῳ νεύματι...» τοιοῦτοτρόπως δύναται νὰ λεχθῇ καὶ περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν Ἱερέων ἡμῶν συνελθόντων καὶ φαλλόντων -μάλα ἐπικαίρως- τὸ ὅπερ φάλλει ἡ ἀγία Ἐκκλησία ἡμῶν λέγουσα «Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε» καὶ τὸ ὅποιο ὁ Προφήτης Δαβὶδ ἐμελώδησαν μέ τῶν: «Ἰδοὺ δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν. ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό».

Ὁ λόγος, ὅστις ἐκίνει τοὺς θεοφόρους Ἀγίους Πατέρας, ἵνα συγκαλῶσι καὶ συγκροτῶσι τὰς ἀγίας Συνόδους, ἦτο ἵνα συνερχόμενοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀνταλλάσσωσι γνώμας, κανονίζωσι μίαν πορείαν καὶ ὁμοιομορφίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τε τῇ πίστει καὶ τῇ λατρείᾳ, καὶ ἕνα τρόπον ἀντιμετωπίσεως τῶν ποικιλιῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν αὐτῆς. Ὁ αὐτὸς ἀκριβῶς λόγος ἐκίνησε καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἵνα συγκαλέσῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἅπαντας τοὺς ἐξυπηρετοῦντας καὶ θεραπεύοντας τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἐορτολόγιον εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς πρὸς ἀνταλλαγὴν γνωμῶν καὶ λήψιν ἀποφάσεων διὰ τὴν περαιτέρω διεξαγωγὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἡμέρα συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου εἶχε ὀρισθεῖ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ προπαρελθοῦσα Τετάρτη 10η τοῦ φθίνοντος μηνός· ἀπὸ τῆς προηγουμένης δὲ ἡμέρας ἀφίχθησαν οἱ ἐκ τῶν μακρυνῶν Παραρτημάτων εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, τοὺς ὁποίους παραλαβόντες ἐφιλοξένησαν ἄλλους μὲν εἰς τὰ ἑαυτῶν καταλύματα οἱ ἐνταῦθα διαμένοντες· ἄλλους δὲ εἰς τὰς οἰκίας των εὐλαβέστατοι Ὁμόφρονες Ἀδελφοί. Πάντες ὅμως φιλοφρόνως ἐγένοντο δεκτοὶ φιλοξενηθέντες καὶ ἀναπαυθέντες.

Λόγω τῶν τοπικῶν καὶ ἄλλων συνθηκῶν, τῶν ἀπομεμαχρυσμένων ἀποστάσεων καὶ τῆς ἐπιδημίας τῆς γρίπης ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, ἐκ τῶν 150 Ἱερέων ἐφημερίων τῶν Γ.Ο.Χ. προσῆλθον εἰς τὸ Συνέδριον μόνον 92· προσῆλθε δὲ καὶ ἀντιπροσωπεῖα τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους, συγκεντρωθέντες πάντες ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν ὁδὸς Νίκης 33.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἤρξαντο καὶ διεξήχθησαν συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθέν πρόγραμμα καὶ διανεμηθέν προηγουμένως εἰς τοὺς Συνέδρους.

Μετά τὴν προηγηθεῖσαν κατανυκτικὴν προσευχὴν καὶ ἐπὶ κλήσιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὅπως κατευθύνῃ τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου καὶ φωτίσῃ τοὺς Συνέδρους ἵνα ὁμιλῶσι μόνον τὰ θεάρεστα καὶ ὡς εἶπεν ὁ θεὸς Ἀπόστολος «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἐπαινος» (Φιλιππησ. Κεφ. Δ' 8), ὁμιλήσεν ἐν πρώτοις ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀκάκιος Παπᾶς ἐξηγήσας συντόμως τὸν σκοπὸν τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου· μεθ' ὃ ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Χρυσόστομον Νασιλίμην ἐκ Βόλου.

Ὁ Πατὴρ Χρυσόστομος ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁμιλήσας συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως, ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν τοῦ διεξαγομένου ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὸν προσφορότερον τρόπον τῆς περαιτέρω διεξαγωγῆς αὐτοῦ ὥστε νὰ φθάσῃ οὗτος συντόμως, εἰς τὸ αἶσιον τέρμα. Ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπολύτου ὁμοιομορφίας ἐν πάσαις ταῖς ἱεροτελεστείαις καὶ τὸ τί συμβολίζει μίαν ἐκάστη ἐξ αὐτῶν· κατέληξε δὲ εἰς ὁλόθερμον πρὸς τὸν Θεὸν εὐχὴν ὅπως «ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου Του ἐπιβλεψῇ ὁ Κύριος καὶ φωτίσῃ τοὺς ἰθύνοντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν ἵνα οὗτοι διορθώσωσι τὸ κακῶς γενόμενον τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ παπικοῦ ἐορτολογίου· διότι, κατέληξεν εἰπὼν, ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται».

Μετά τὸν Πανοσιολογιώτατον Πατέρα Χρυσόστομον ὁμιλήσεν ἐπὶ ἄλλην τόσην ὥραν ὁ Θεολόγος Καθηγητὴς κ. Σταῦρος Καραμῆτσος ἀναφερθεὶς καὶ εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ Συνεδρίου, καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς περαιτέρω διεξαγωγῆς τοῦ ἀγῶνος, ἐνδιατρίψας ὅμως περισσότερο εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀντικανονικῶν καὶ ἐκνόμων ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν τῆς Μονῆς Κερατέας, καὶ ἀποδείξας τετραγωνικῶς, ὅτι: Χειροτονηθέντες οὗτοι παρὰ τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας, καὶ παρὰ τὴν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἶναι ἀντικανονικοί, καὶ συνεπῶς εἶναι ἀπαράδεκτοι ὡς τοιοῦτοι· μόνον δὲ μίᾳ μεγάλῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἀποφανθῇ ἐγκύρως περὶ τῆς θέσεως καὶ καταστάσεων αὐτῶν. Ἀλλ' ὅτι πρέπει μέχρι τότε νὰ ἀπέχωσιν οὗτοι Ἀρχιερατικῶν ἐνεργειῶν καὶ καθηκόντων ἐὰν θέλωσι τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν των, καὶ ἂν πράγματι ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ.

Μετά τὸν κ. Καραμῆττον ὁμιλήσεν ἐπ' ἀρκετὸν ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς τοῦ Παραρτήματος Δράμας

κ. Μιχαήλ Σαββόπουλος, καί ἐν συνεχείᾳ ἀλληλοδιαδόχως πολλοί Ἱερεῖς τῶν Παραρτημάτων ἀναπτύξαντες τὰς γνώμας αὐτῶν περὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἀγῶνος, καί ἐκθέσαντες τὰς ἀνάγκας τῶν Παραρτημάτων καί ἐνοριῶν αὐτῶν ἐγγράφως δέ τὰς ἐαυτῶν γνώμας κατέθεσαν οἱ Αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς Σάββας Παπαδόπουλος Θεσσαλονίκης, καί τῆς Λαρίσης Ἀντώνιος Παπακαλούσιος.

Μεθ' ὃ ὑπέβαλε παραίτησιν, λογοδοτήσασα προηγουμένως, ἡ ὑπάρχουσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀπεφασίσθη ἡ ἐκλογή νέας τοιαύτης, καί διὰ τῆς συνήθους προσευχῆς ἔληξεν ἡ συνεδρίασις τῆς πρώτης ἡμέρας.

Ἡμέρα δευτέρα:

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν Πέμπτην πρωΐ τῆς 11ης Ὀκτωβρίου συνήλθον ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου, καί μετὰ τὴν προσευχὴν καί τὴν τακτοποιήσιν διαφόρων ἄλλων ζητημάτων προέβησαν διὰ ψηφοφορίας εἰς ἐκλογὴν νέας Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς* ἐξελέγησαν κατὰ σειράν ἐπιτυχίας οἱ κάτωθι Ἀρχιμανδρίται:

Ἀκάκιος Παπᾶς, Χρυσόστομος Κιούσης, Χρυσόστομος Νασιλίμης*, Αὐξέντιος Πάστρας, Στέφανος Τσίκουρας, Παρθένιος Σκουρλῆς, Διονύσιος Καλάργυρος, Μερκούριος Καλοσκάμης, Γρηγόριος Παπαβλάχος, Λογγίνος Χατζηστεφάνου, Γαβριήλ Καλαμισάκης, Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου Ἱερεὺς καί Θεόφιλος Τσίρμπας Ἀρχ/της.

Τό ἐσπέρας τῆς Πέμπτης ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου διὰ τῆς εὐχαριστηρίου πρὸς τὸν Θεόν προσευχῆς.

Εὐθύς δέ μετὰ τὴν λῆξιν πολλοὶ ἐκ τῶν εὐλαβεστάτων Συνέδρων - ἰδίως ἐκ τῶν Ἐπαρχιακῶν Παραρτημάτων - μετέβησαν δι' αὐτοκινήτου εἰς τὴν παρά τὴν Βαρυμπόμπην Ἱεράν Μονὴν τοῦ Πανοσιολογ. Πατρός Παρθενίου, ἔνθα ὁ τάφος τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν καί Ἠγέτου τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος Κυροῦ Χρυσοστόμου, πρό τοῦ ὁποίου, Τάφου, ἔφαλλον κατανυκτικώτατον Τρισάγιον διὰ τὸν αὐτὸν δέ σκοπὸν μετέβησαν εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονὴν τὴν ἐπομένην ἡμέραν καί ἕτεροι ἐκ τῶν Ἱερέων τούτων. Μεθ' ὃ ἤρχισαν ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν συναποκομίζοντες πρὸς τοὺς ἐνορίτας τῶν τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας καί τοὺς ἀδελφικούς ἀσπασμούς τῶν τοῦ Κέντρου Κληρικῶν καί Λαϊκῶν Ἀδελφῶν.

Τό ἐκλεγέν ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς νέας Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς συνελθόν εἰς πρώτην συνεδρίασιν τὴν Τετάρτην 17ην τοῦ λήγοντος μηνός, ἐξέλεξε Πρόεδρον αὐτοῦ τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Ἀκάκιον Παπᾶν, ἀντιπρόεδρον τὸν Πανοσιολογ. Ἀρχ/τὴν Αὐξέντιον Πάστραν, Ἐπίτιμον Ἀντιπρό-

εδρον τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Παρθένιον Σκουρλῆν, Γενικὸν Γραμματέα τὸν Πανοσιολογ. Ἀρχ/την Χρυσόστομον Κιούσην, εἰδικὸν Γραμματέα τὸν Πανοσιολογ. Ἀρχ/την Θεόφιλον Τσίρμπαν καί βοηθὸν τοῦ Ταμίου τὸν Πανοσιολ. Ἱερομόναχον Γρηγόριον Παπαβλάχον.

Ἡ νέα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἅμα τῇ εἰς σῶμα συγκροτήσῃ τῆς, ἀνῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου καί Ἠγέτου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος Κυροῦ Χρυσοστόμου ἵνα ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐξ ὕψους πρεσβείαν καί ἀντίληψιν Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀναληφθέντος ἔργου καί ὀλοκλήρου τοῦ ποιμνίου. Ἐφάλη ἐν πρώτοις κατανυκτικώτατον μνημόσυνον, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρόεδρος πατήρ Ἀκάκιος διὰ συντόμου προσλαλιᾶς ἀπευθυνομένης πρὸς τὴν ἱεράν σκιάν τοῦ ἀειμνήστου, εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Μνήμονες τῶν ἱερῶν ἐντολῶν καί ὑποθηκῶν Σου ἡμεῖς οἱ ἐκλεγέντες ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ Ἱερατείου τῆς Ὀρθοδόξου παρατάξεως τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς προσωρινὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ ἵνα διαχειρισθῶμεν τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀγῶνος μέχρι τῆς ἐλεύσεως καί ἀναλήψεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς φυσικῆς καί κανονικῆς Ἠγεσίας, ἤλθομεν πρό τοῦ σεπτοῦ Σου τάφου ἵνα ζητήσωμεν καί λάβωμεν τὰς εὐλογίας Σου καί ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἐκ τῶν οὐρανῶν σκηνωμάτων συναντίληψιν ἐπὶ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπωμίζομεθα.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι βεβαίως πολὺ βαρὺ καί ὑπέρτερον τῶν ἀσθενῶν δυνάμεων ἡμῶν· ἀλλ' ἐλπίζοντες εἰς τὴν ἄμαχον δύναμιν Τοῦ «τὰ ἀσθενῆ θεραπεύοντος καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦντος» μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ, ἐπικαμπτομένου διὰ τῶν εὐπροσδέκτων πρεσβειῶν Σου, θά καταβάλωμεν ὅλας τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις ἡμῶν ἵνα φέρωμεν τοῦτο εἰς αἴσιον καί τῷ Θεῷ φίλον πέρας.

Εἴμεθα ὑπερβέβαιοι, ὅτι ἡ ἀγία Σου ψυχὴ δέν μνησικακεῖ δι' ὅσα πικρά ποτήρια ἐποτίσθη ὑπὸ ἐχθρῶν καί φίλων καθ' ὅλον τὸ εἰκοσαετὲς διάστημα τῆς διαποιμάνσεως τοῦ φιλοχρίστου Ποιμνίου τῶν Γ.Ο.Χ. καί τῆς Ἠγεσίας τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀγῶνος· διότι ὡς τύπος καί μιμητὴς τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ τοῦ θέντος τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν λογικῶν προβάτων, καί συγχωροῦντος ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ τοὺς παροινούντας ἐπὶ τοῦ ἀγίου προσώπου Του καί σταυρώσαντας Αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως καί Σύ ἔπαθες καί ἔπραξες.

Ἡμεῖς δηλοῦμεν καί ὑποσχόμεθα ἐπὶ τοῦ σεπτοῦ τάφου Σου, ὅτι θά ἀκολουθήσωμεν πιστῶς τὸ παράδειγμα Σου καί εἴθε νὰ μᾶς συνοδεύῃ ἡ εὐχή καί ἡ πρεσβεία Σου.

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη.

Οὕτως ἔληξε τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου εὐλαβὲς καί κατανυκτικὸν προσκύνημα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐξέδωκε τὴν ἐν ἄλλῃ στήλῃ δημοσιευομένην ἐγκύκλιόν της πρὸς τοὺς ἀνά τὸ πανελλήνιον Παλαιοσημερολογίτας.

* Οἱ τρεῖς προαναφερθέντες ἐξελέγησαν καί ὡς ὑποψήφιοι διὰ τὸ Ἀρχιερατικὸν ὠξίωμα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τήν 25ην Ἀπριλίου ἐτελέσθη
μετά λαμπρότητος ἡ πανήγυρις
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Εὐαγγελιστοῦ
Μάρκου εἰς τό Κορωπί Ἀττικῆς.

Τῆς πανηγύρεως προέστη
ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου
κ. Στέφανος, ὁ καί κτίτωρ
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τήν 1ην Μαΐου ἐώρτασε
τά ὀνομαστήρια αὐτοῦ
ὁ Σεβασμιώτατος πολίος
Μητροπολίτης Ἀττικῆς
καί Διαυλείας καί ἀντιπρόεδρος
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀκάκιος,
ὁ ὁποῖος προεξῆρχε
τοῦ πολυαρχιερατικοῦ συλλειτουργοῦ
εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Νικολάου
Παιανίας.

Εἰς τήν ἐορτήν παρίστατο
συμπροσευχόμενος καί
ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος,
ὁ ὁποῖος διακρίνεται παραπλεύρως,
πλησίον τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Χίου κ. Στεφάνου
ἐν μέσῳ τῶν Ἀρχιερέων καί
τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Εἰς τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς Παιανίαν Ἀττικῆς προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος καί πολλοί Ἀρχιερεῖς καί Κληρικοί τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι διακρίνονται παραπλεύρως κατὰ τήν ὥραν τῆς εὐλογήσεως τῶν ἄρτων μετά τό πέρας τῆς μεγαλοπρεποῦς λιτανείας.

Εἰς τήν πόλιν τῆς Θήβας λαμπρός ἦτο ὁ ἐορτασμός τῆς πανηγύρεως τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Πάντων.

Εἰς τόν Ἑσπερινόν χοροστάτησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος. Ἡ φωτογραφία παραπλεύρως ἀπό τήν περιφοράν τῆς Εἰκόνης.

Τό ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγ. Πάντων, εἰς τήν αἴθουσαν Σ.Φ.Ε. τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς καί Βοιωτίας διωργάνωσεν ἐόρτιον ἐκδήλωσιν μέ παραδοσιακά τραγούδια καί χορούς τῆς Πατρίδος μας.

Συμμετεῖχον, ὁ χορευτικός σύλλογος «Ἡ Γρίζα», τό χοροθέατρον «Ἡ Ἀμυνα» καί ἡ ἀρτισύστατος χορωδία βυζαντινῆς καί παραδοσιακῆς μουσικῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Βοιωτίας ὑπό τόν χοράρχην Ἰωάννην Κιαχόπουλον, Πρωτοψάλτην τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν.

Εἰς τήν ἐκδήλωσιν ἐόρτιον χαιρετισμόν ἀπηύθυνεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

*Στιγμιότυπον ἐκ τῆς πανηγύρεως
τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγίας Τριάδος
Ροδοπόλεως Ἀττικῆς,
προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητρ.
Ἀττικῆς καί Βοιωτίας
κ. Χρυσοστόμου.*

*Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος,
ὁ ὁποῖος ἀνέρωσε πλήρως
ἀπὸ τὸν τραυματισμὸν του
εἰς αὐτοκινητιστικὸν ἀτύχημα,
προεξῆρχε τῆς πανηγύρεως
τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Ὁνουφρίου
Κερατέας Ἀττικῆς.*

*Ἐκ τῆς Ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ.Ν.
Ἀγίου Ἀποστόλου Παύλου
τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς
καί Σαλαμῖνος. Διακρίνεται εἰς
τό μέσον ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης
Σεβ. κ. Γερόντιος ἐν μέσῳ
τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.*

«ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΥΣ ΕΞΕΛΕΞΩ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΛΑΒΟΥ ΚΥΡΙΕ»

**Ίερομόναχος
Παρθένιος Τσιτσιμπάκος**

Τὴν 2/15-5-2004 ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Πανοσιολογιώτατος Ίερομόναχος π. Παρθένιος ἀδελφός κατὰ σάρκα τοῦ Σεβ/του Μητρ/του Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μαξίμου. Ὁ μεταστάς, κατὰ κόσμον Βασίλειος Τσιτσιμπάκος τοῦ Ἀναστασίου καὶ τῆς Ἀσημίνας, ἐγενήθη ἐν Ἀθήναις τὸ ἔτος 1943. Ἀπὸ βρέφους ἐγαλουχήθη μέ τὰ νάματα τῆς εὐσεβείας ἀπὸ τοὺς θεοσεβεῖς γονεῖς του καὶ τὸν Πνευματικόν του, τὸν μακαριστὸν Γέροντα Χρῦσανθον.

Ἀριστοῦχος ἀπόφοιτος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, δὲν ἐξήσκησε ποτὲ τὴν δικηγορίαν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν του ὑποχρεώσεων κατετάγη (τῇ συμβουλῇ καὶ τῆς μητρὸς του) εἰς τὸ τάγμα τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως, ἥτοι τὸν Μοναχισμόν. Κατὰ τὸ ἔτος, λοιπόν, 1971 κείρεται Μοναχὸς εἰς τὴν Ἱ.Μ. ᾿Αξιὸν Ἑστίν Βαρυμπόμπης καὶ κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος χειροτονεῖται Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος καὶ διορίζεται ὡς συνεφημέριος τοῦ ἀδελφοῦ του Ίερομονάχου κ. Μαξίμου, εἰς τὸν Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κυψέλης. Εἰς τὸν Ἱερόν αὐτόν ναόν παρέμεινε ἐφημέριος μέχρι τέλους, βοηθῶν ὡς Πνευματικὸς πολλοὺς συνανθρώπους μας. Ἔζησε ἕναν ἡσυχον βίον, προτιμῶν ἐν ταπεινοφροσύνῃ τὴν ἀφάνειαν, παρά τὰς γνώσεις του. Τὸ πνευματικόν του ἔργον ἦτο ἀθόρυβον ἀλλὰ καρποφόρον, ὅπως μαρτυροῦν τὰ πολλὰ ἀπορροφασθέντα πνευματικά του τέκνα.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του, ἐδοκιμάσθη ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ σακχαρώδους διαβήτου καὶ ὑπέστη ἀκρωτηριασμόν εἰς τὰ δάκτυλα τῶν κάτω ἄκρων. Ὑπέμενε μακροθύμως τὴν ἐπώδυνον ἀσθένειαν καὶ ἐξέπνευσεν εἰρηνικῶς ὅπως καὶ ἔζησεν.

Ἡ ἐξόδιος αὐτοῦ ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὴν Μονὴν τῆς Μετανοίας του, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητρ/του Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκακίου καὶ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων: Θεσσαλονίκης κ. Μαξίμου, Χίου κ. Στεφάνου, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου.

**Ἀρχιμανδρίτης
Ἀδριανὸς Μαμφρέδας**

Ὁ γνωστός εἰς ὅλους ὡς πατὴρ Ἀδριανὸς ὁ Σιναΐτης, κατὰ κόσμον Γεώργιος Μαμφρέδας τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Αἰκατερίνης, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον τῆς Ζακύνθου τὸ 1927. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς του θητείας, τὸ 1948 ἔβαλε μετάνοιαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Γκρεμνᾶ εἰς Ζάκυνθον.

Τὸ ἔτος 1951 μετέβη εἰς Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐγκατεβίωσεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Βατοπεδίου, ὁπότε καὶ ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ ἱερεὺς. Τὸ 1963 ἔφυγε ἀπὸ τὴν ιδιόρρυθμον τότε Ἱ.Μ. Βατοπεδίου διὰ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ εὕρῃ τόπον διαμονῆς ὁ ὁποῖος νὰ τὸν ἀναπαύει περισσότερο. Ἐπέλεξε τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Αἰκατερίνης εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ. Διὰ τοῦτο ἔγινε γνωστός καὶ ὡς Σιναΐτης. Ἀσκήτευε κατὰ μόνας εἰς τὸ Ἱερόν Κάθισμα τῶν Ἀγίων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης. Τρεῖς δεκαετίες παρέμεινεν ἐκεῖ, κηρύσσων τὴν τήρησιν τῶν παραδόσεων καὶ τὴν φυγὴν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν. Λόγω, λοιπόν, τῆς ἀπεριφράστου ἐκδηλώσεως τῶν Οἰκουμενιστικῶν φρονημάτων τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Σινᾶ, ἀπεφάσισεν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀσκητήριον αὐτοῦ καὶ νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὰς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὸ τελευταῖον χρονικὸν διάστημα παρεχωρήθη εἰς αὐτόν ὁ Ἱ.Ν. Παναγίας Πορταΐτισης εἰς Μοσχάτον ὅπου διέμενε καὶ ἐλειτούργει μέχρι πρότινος.

Εἰσῆλθῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον λόγῳ καρδιακῶν προβλημάτων καὶ ὑπεβλήθη εἰς χειρουργικὴν ἐπέμβασιν διὰ τὴν τοποθέτησιν βηματοδότου. Ὑπέστη ὅμως ἐγκεφαλικὸν ἐπείσθδιον ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου καὶ τὴν 6/19 Ἰουνίου τ.ἔ. ἐξέπνευσεν.

Ἡ ἐξόδιος αὐτοῦ ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν Ἱ.Ν. Παναγίας Πορταϊτίσης ἐν Μοσχάτῳ ὅπου καὶ ἐφημέρευε ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου. Ἡ ταφή του ἐγένετο εἰς τὴν Ἱ.Μ. Ὁσ. Ὁνουφρίου Κερατέας Ἀττικῆς.

Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Κοτζαμπασάκης

Ὁ Γέρων Εὐθύμιος, Κοτζαμπασάκης τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Εἰρήνης (μετέπειτα Μοναχῆς) ἐγεννήθη εἰς τὴν μεγαλόνησον Κρήτην τὴν 25-12-1919. Ἐκτός τοῦ γέροντος Εὐθυμίου, ὁ ἀδελφός του καὶ τρεῖς ἀδελφαὶ αὐτοῦ κατὰ σάρκα ἀκολούθησαν τὸν Μοναχισμόν. Ὁ ἴδιος ἐγένετο Μοναχός τὸ 1944 εἰς τὴν Ἱ.Μ. Κοιμήσεως

τῆς Θεοτόκου Πάρνηθος πλησίον τοῦ Γέροντος Παρθενίου Σκουρλῆ (μετέπειτα Ἐπισκόπου Κυκλάδων), τὸ δέ 1953 μετέβη εἰς Ἅγιον Ὄρος. Ἀρχικῶς εἰς Μυλοπόταμον (ἕως τὸ 1965) καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ κελλίον Ἁγίου Γεωργίου Κερασσιᾶς. Ἡ ἀδελφότης τὴν ὁποίαν κατέλιπεν ἐκεῖ ἀριθμεῖ ἤδη 10 Μοναχοὺς.

Ὁ μακαριστός Γέροντας ἐξυπηρέτησε πνευματικῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἐπὶ Ἐπισκοπείας τοῦ νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχ/που κ. Χρυσοστόμου, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἱ.Μ. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πάρνηθος, μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του. Εἶναι, ἀκόμη, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἱ.Μ. Παναγίας Πορταϊτίσης εἰς τὸ Δυτικόν Γιαννιτσῶν τῆς ὁποίας ἐπίσης προΐστατο πνευματικῶς μέχρις ἐσχάτων.

Τὴν 5-5-2004 μετεφέρθη ἐξ Ἁγίου Ὄρους εἰς τὸ νοσοκομεῖον Θεσσαλονίκης ἕνεκα πτώσεως ἐκ τοῦ ὑποζυγίου ἢ ὁποία προεκάλεσεν κάταγμα εἰς τὴν σπονδυλικὴν στήλην.

Ἐκ τοῦ νοσοκομείου ἐξῆλθεν μέ βεβαρυμένην κατάστασιν τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Ἅγιον Ὄρος, ὅπου καὶ ἐξέπνευσε τὴν νύκτα πρό τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων εἰς τὰς 30 Ἰουνίου τ.ἔ. Ἀφ' ὅτου εἰσήχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐζήτη ἅπ' ὅλους συγχώρησιν καὶ νῦν δι' ἡμῶν ζητεῖ συγχώρησιν ἅπ' ὅσους δέν προέλαβε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετ' αὐτῶν.

Ἐκ τῆς συνοδείας του.

Πρεσβύτερος Ἀναστάσιος Μπέσης

Τὴν Παρασκευὴν 5/18-6-2004, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Δωροθέου, ἐκοιμήθη εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Ἀναστάσιος Μπέσης, ἔπειτα ἀπὸ ἓν ἔτος ἀσθενείας.

Ὁ Πατήρ Ἀναστάσιος ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ.κ. Γερόντιον, ἐκ τοῦ ὁποίου μετὰ ἀπὸ μερικὰ ἔτη ἔλαβε καὶ τὸ ὀφίκκιον τοῦ ἐξομολόγου. Ὑπηρέτησε εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου (εἰς τὰ Ταμπούρια Πειραιῶς) ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἀπέκτησε δύο θυγατέρες καὶ κατώρθωσε ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσερά του ἐγγόνια νὰ τὸ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ἱερατικόν ἀξίωμα.

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Δ' Πανελλήνιον Ἱερατικὴν Σύναξιν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2003, μέ ἔπαινον ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσόστομον Β'.

Ἡ κηδεῖα του ἐπραγματοποιήθη τὸ Σάββατον 6/19 Ἰουνίου 2004 στίς 10:00 π.μ. εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Πειραιῶς χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γεροντίου. Παρευρέθησαν πολλοὶ κληρικοὶ ἀπὸ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν καὶ πλῆθος πιστῶν καὶ συγγενῶν.

Πρεσβύτερος Ἰωάννης Πλειώνης

Ἐγεννήθη τὸ 1916 καὶ ἦτο ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας προσηλωμένος εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Τὸ 1941, κατὰ τὸν Ἑλληνο-Ἰταλικὸν πόλεμον συνελήφθη αἰχμάλωτος πολέμου ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς εἰς τὴν Ἀλβανίαν καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Βόρειον Ἰταλίαν. Κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως καὶ βοηθούμενος ἀπὸ Ἰταλοὺς τῆς ἀντι-Μουσολινικῆς ἀντιστάσεως μετέβη εἰς Ἑλβετίαν ὅπου καὶ παρέμεινε μέ-

χρι τήν λήξιν τοῦ πολέμου, ὅποτε ἐπέστρεψεν εἰς τήν Πατρίδα. Ἐνυμφεύθη καί ἀπέκτησεν τέσσα-
ρα τέκνα.

Τό 1991 ἐχειροτονήθη Διάκονος καί Πρεσβύτερος ἀπό τόν Μακαριστόν Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Σαλαμίνας Γερώντιον καί ὑπηρέτησεν εἰς τήν Ι.Μ. Πειραιῶς ὡς ἐφημέριος τοῦ Ι.Ν. ᾿Αγ. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ.

Ἐκοιμήθη τήν 5/18-6-2004 καί ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία του ἐψάλη εἰς τόν Ι.Ν. ᾿Αγ. Κοσμά ὑπό τοῦ Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Γεροντίου καί τοῦ Ι. Κλήρου τῆς Μητροπόλεως.

Πρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Ραφτόπουλος

Ὁ πρεσβύτερος Κων/νος Ραφτόπουλος τοῦ Διονυσίου καί τῆς Μαρίας, ἐγεννήθη τό 1919 εἰς τόν ᾿Αγ. Εὐθύμιον Κεφαλληνίας. ᾿Εζη βίον χριστιανικόν καί ἐνυμφεύθη τήν σύζυγον αὐτοῦ Γεωργίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε τρία τέκνα.

Τό 1971 ἐχειροτονήθη ὑπό τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου ᾿Αττικῆς καί Διαυλείας κ. ᾿Ακακίου Πρεσβύτερος καί ἐξυπνέτει ὡς ἐφημέριος διαφόρους ἐνορίας ἐν ᾿Αττικῇ καί Βοιωτίᾳ. Ὑπῆρξε κτίτωρ τοῦ Ι.Ν. Παναγίας Πορταϊτίσσης Γλυκῶν Νερῶν καί τοῦ Ι.Ν. ᾿Αγ. Τριάδος Κορωπίου, ὅπου καί ἐψάλη ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία μετά τήν εἰς Κύριον ἐκδημίαν αὐτοῦ τήν 5/18-6-2004, εἰς τήν ὁποίαν προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ᾿Αττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

Διά τας Μοναχάς ἐν Γερβία

Μέχρι στιγμῆς συνεισέφεραν διά τας διωκομένας Μοναχάς τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν Σερβίᾳ οἱ κάτωθι:

π. Καλλίνικος Μοναχός, ᾿Αγιον Ὄρος	1.500 €
π. Νικόδημος Ἱερομόναχος, Μόντρεαλ	600 €
Ι.Ν. ᾿Αγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας	335 €
Ι.Ν. ᾿Αγ. Νικήτα Χαλκιδικῆς	500 €
Πανοτάκος Γεώργιος, Ριζοβούνι Πρεβέζης	100 €
Καπετανοπούλου Νερατζούλα, Χολαργός	50 €
π. Δημήτριος Κοτσικῶνας, Ὁρχομενός	50 €
	3.135 €

Τό μέχρι τώρα συναχθέν ποσόν ἐστάλη ἤδη καί αἱ Μοναχαί τήν Δευτέραν τοῦ ᾿Αγ. Πνεύματος ἔθεσαν τόν θεμέλιον λίθον τῆς νέας Μονῆς των. Μέσω δέ τῶν στηλῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχαριστοῦν ὅσους συνεισέφεραν εἴτε μέσω τῶν γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου, εἴτε ἀπευθεῖας.

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Μέ τήν ἔμπρακτον ἀγάπην καί ὑποστήριξιν τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ἤδη ἡ ἀνέγερσις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Μυτιλήνης ἔφθασε εἰς τό στάδιον πρό τῆς στεγάσεως.

Ὁφείλομεν ἅπαντες νά στηρίξωμεν τήν προσπάθειαν τῶν ἀκριτῶν ἀδελφῶν μας διά νά ὁλοκληρώσουν τό θεάρεστον ἔργον των.

**Διά κάθε οἰκονομικήν ἐνίσχυσιν
ἔχει ἀνοιχθεῖ ὁ κάτωθι λογαριασμός
Ἐθνικῆς Τραπεζῆς: 841/742090-01.**

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Προσπλωμένος εις τόν Οικουμενισμόν ὁ Οἰκουμενικός

«Εὐρίσκεσθε εἰς τόν οἶκόν σας ἐδῶ», ἦσαν τά λόγια διὰ τῶν ὁποίων ὑπεδέχθη εἰς τόν Πατριαρχικόν οἶκον ὁ κ. Βαρθολομαῖος τόν Γεν. Γραμματέα τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (δηλ. τῶν Αἱρέσεων) «Αἰδεσιμώτατον» Δρ Σάμουελ Κόμπια, τό Σάββατον 1 Μαΐου 2004. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως φυσικόν, ἐφ' ὅσον ἀπό τόν οἶκον αὐτόν ἐξεπορεύθη ἡ γνωστή ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ὁ «Καταστατικός Χάρτης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Ὁ κ. Κόμπια εἶναι ὁ νέος ἡγέτης τοῦ Π.Σ.Ε. ἀπό τόν Ἰανουάριον τ.ἔ. καί ἐπεσκέφθη διὰ πρώτην φοράν ἔκτοτε τό Πατριαρχεῖον. Εἰς τήν προσφώνησιν αὐτοῦ ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶπεν ὅτι τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὡς ἰδρυτικόν μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. ἀπό τό 1948 εἶχε πλήρη συνεργασίαν καί ἐτόνισεν ὅτι θά ἐξακολουθήσῃ νά ἐργάζεται ἐντός τοῦ Π.Σ.Ε. μέ σκοπόν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπευθυνόμενος εἰς τόν προτεστάντην πάστορα κ. Κόμπια ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶπεν ἀκόμη: «Ἡργάσθημεν στενῶς μετὰ τῶν προκατόχων ὑμῶν» καί διεβεβαίωσεν τόν Γ.Γ. τοῦ Π.Σ.Ε. ὅτι θά ἔχει τάς εὐχάς του καί τήν ὑποστήριξίν του ἐνῶ τόν προσεκάλεσεν νά ἐπισκέπτεται τακτικῶς τό Πατριαρχεῖον.

Ὁ κ. Κόμπια ἀπαντῶν ἐξῆρε τόν πρωτοποριακόν ρόλον τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου εἰς τούς τομεῖς τῆς οἰκολογίας καί τῶν διαθρησκειακῶν

σχέσεων καί εἶπεν ὅτι εἶναι μία «σημαντική πηγή ἐμπνεύσεως διὰ ὅλους ἡμᾶς»!

Ὁ κ. Κόμπια ἀνήκει εἰς τήν προτεσταντικήν αἵρεσιν τῶν Μεθοδιστῶν τῆς Κένυας μίας ἐκ τῶν 342 αἱρέσεων αἱ ὁποῖαι συναποτελοῦν τό Π.Σ.Ε. Μεταξύ αὐτῶν, βεβαίως, καί αἱ νεοημερολογιτικαί Ἐκκλησίαι Κων/λεως καί Ἑλλάδος. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὁ Παπισμός δέν κατεδέχθη νά συναριθμηθῇ ὡς μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. καί νά ἐξισωθῇ μέ τάς προτεσταντικές παραφυάδας, ἀλλά μετέχει ὡς παρατηρητῆς διὰ νά παρακολουθῇ τί γίνεται. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο ὀφείλομεν νά παρατηρήσωμεν ὅτι ἀκόμη καί ὁ Πάπας εἶναι περισσότερον ὀρθόδοξος ὡς πρός τό θέμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἀπό τούς κατ' ὄνομα ὀρθοδόξους Πατριάρχας καί Ἀρχιεπισκόπους! Ἀλλά καί αὐτοί τοῦτοι οἱ προτεστάνται πάστορες ὑποκλίνονται ἔμπροσθεν τοῦ ἀνυπερβλήτου οἰκουμενισμοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ...

Ἡ «Ἄλ Κάιντα» εἰς τήν Παιανίαν!

Ὅπως ἀναφέρει ὁ «Ἑλ. Τύπος» (23-6-2004) ἔπειτα ἀπό ἀπόφασιν τῆς Σαουδαραβικῆς Κυβερνήσεως διελύθη ἡ Φιλανθρωπική ὀργάνωσις «Ἄλ Χαραμάιν» λόγω τῶν σχέσεων της μέ τήν «Ἄλ Κάιντα», τήν γνωστήν τρομοκρατικήν ὀργάνωσιν τοῦ Ὁσάμα Μπίν Λάντεν!

Ἡ «Ἄλ Χαραμάϊν» ἐπρόκειτο νά χρηματοδοτήσῃ τήν ἀνέγερσιν τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κέντρου τῆς Παιανίας! Ἄς προσέξει ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις διότι δέν χρειάζομεθα φυτώριον τρομοκρατῶν εἰς τήν Πατρίδα μας.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60

Τιμή φύλλου 0,5 εὐρώ

Ἐπιστολαί, συνδρομαί καί ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς τά γραφεῖα: Περιοδικόν «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπό Ἐπιτροπῆς. Τήν εὐθύνην τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικά καί μόνον οἱ συγγραφεῖς των καί ὄχι ἡ Συντακτική Ἐπιτροπή τοῦ περιοδικοῦ.